

Sygn. akt VII U 2001/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 5 stycznia 2017 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję przyznaje wnioskodawcy M. K. prawo do emerytury z dniem ukończenia 60-ego roku życia;
2. stwierdza, iż pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

SSO Bożenna Zalewska

Sygn. akt VII U 2001/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015 r. poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresach: od dnia 03 września 1973 r. do dnia 30 kwietnia 1991 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) w G. oraz od dnia 01 października 1993 r. do dnia 31 marca 1996 r. w (...) sp. z o.o. w G. – wobec braku wskazania w świadectwie pracy charakteru i rodzaju pracy ściśle według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie (k. 15 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 19 stycznia 2017 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony M. K., wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia (k. 2-4 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 31 stycznia 2017 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji (k. 7-8 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. K., urodzony dnia (...), w dniu 16 grudnia 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 13 stycznia 2017 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę z dnia 16 grudnia 2016 r. – k. 1-4 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 25 lat, 3 miesiące i 13 dni – w tym 15 lat i 16 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 27 dni okresów nieskładkowych – jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Na skutek przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego uznać należało jednak, iż ubezpieczony łącznie udowodnił przeszło 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 05 stycznia 2017 r. – k. 15 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 05 stycznia 2017 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu M. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 05 stycznia 2017 r. – k. 15 akt rentowych

W spornych okresach:

- od dnia 03 września 1973 r. do dnia 30 kwietnia 1991 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) w G.
- od dnia 01 maja 1991 r. do dnia 30 września 1993 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) sp. z o.o. w G.
- od dnia 01 października 1993 r. do dnia 31 marca 1996 r. w (...) sp. z o.o. w G.

ubezpieczony M. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli – montera konstrukcji żelbetowych.

W powyższych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca wykonywał w warunkach szczególnych prace przy montażu konstrukcji metalowych (żelbetowych) z prefabrykatów oraz prace ciesielskie na wysokości.

W ramach zatrudnienia w pierwszym zakładzie wnioskodawca w okresie od dnia 26 kwietnia 1979 r. do dnia 16 kwietnia 1981 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Każdy z zakładów pracy zajmował się budownictwem mieszkalnym – budował domy, przedszkola, bloki mieszkalne.

Jako cieśla wnioskodawca zajmował się zakładaniem szalunków w budynku oraz pracami na dachu. Czas potrzebny na założenie szalunku w fundamencie lub ławie fundamentowej był zależny od długości budynku. Budynki budowano 3-, 4- i 10-piętrowe. Po wykonaniu szalunku był on zalewany betonem. Po ukończeniu wykonywania szalunków,

wnioskodawca wykonywał na wysokości na budowie prace monterskie – stawiając ściany, murując je i wykonując zbrojenia stropów kolejnych kondygnacji budynków. Całość prac odbywała się ręcznie.

Do wykonywania pracy konieczne były badania lekarskie, dopuszczające do pracy na wysokości.

Pracownicy do wynagrodzenia otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych.

Razem z ubezpieczonym w w/w zakładach pracowali A. R. (monter konstrukcji metalowych, pracujący z wnioskodawcą w jednej brygadzie) oraz J. W. (cieśla, monter konstrukcji metalowych, wieloletni brygadzysta wnioskodawcy).

dowód: świadectwo pracy z dnia 06 maja 1991 r. – k. 5 akt kapitałowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30 kwietnia 1996 r. – k. 7 akt rentowych, książeczka wojskowa – k. 4 akt kapitałowych, świadectwo pracy z dnia 05 października 1993 r. – k. 6 akt kapitałowych, świadectwo pracy z dnia 28 marca 1996 r. – k. 7 akt kapitałowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 22 kwietnia 1996 r. – k. 8 akt rentowych, zeznania świadków A. R. i J. W. – protokół skrócony k. 31-32 i protokół elektroniczny k. 33 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy oraz aktach rentowych pozwanego organu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków A. R. i J. W., tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania, wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość – za wyjątkiem części zeznań ubezpiezonego, które nie zostały przez Sąd uznane za przekonywujące.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego M. K. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpiezonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1. legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
3. nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.

U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 5 wskazano prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Regulacja powyższa znajduje doprecyzowanie w ramach zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MB z 1983 r. nr 3 poz. 6), dalej: zarządzenie resortowe, w którego wykazie A dział V pozycja 5 wskazano w punkcie 2 prace monterów konstrukcji żelbetowych i prefabrykowanych na wysokości, zaś w punkcie 3 prace cieśli wykonywane na wysokości.

W tym miejscu godzi się wskazać, iż zarządzenia resortowe (w tym wskazywane powyżej zarządzenie) nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, i stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu oraz dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej (świadczeniach wykonywania pracy w warunkach szczególnych) na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy. Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. Wypowiedział się bowiem w powyższym zakresie Sąd Najwyższy, wskazując, iż źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11). Na marginesie jedynie Sąd Okręgowy pragnie przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który wskazał, iż co prawda, wykazy resortowe mają charakter jedynie informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający, jednakże z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego lub centralny związek spółdzielczy w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.), że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - stanowić negatywną przesłankę dowodową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2011 r., I UK 164/11).

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Obniżenie wieku emerytalnego niektórym grupom zawodowym uzasadnia się narażeniem tych osób na szybsze niż przeciętne zrealizowanie się emerytalnego ryzyka z powodu wystąpienia w ich zawodach czynników negatywnych (najczęściej szkodliwych dla zdrowia lub obniżających sprawności psychofizyczne), które doprowadzają do wcześniejszej niż powszechnie utraty sił do wykonywania dotychczasowej pracy. Stąd też prawo do emerytury w wieku niższym nie jest tu przywilejem, lecz co do zasady wynika ze szczególnych właściwości wykonywanej pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 marca 2016 r., III AUa 1877/15).

Co jest kluczowe, w spornych przypadkach uwzględnienie okresów wykonywania pracy szkodliwej lub uciążliwej, wymaganej do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków ubezpieczonego oraz wykonywania przez niego szkodliwego zatrudnienia bezpośrednio, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ocena wykonywania pracy szkodliwej "stale i w pełnym wymiarze czasu pracy" powinna być racjonalna i odnosić się do konkretnego rodzaju pracy i cech charakteryzujących sposób jej faktycznego świadczenia u danego pracodawcy. Ustalenia, które stanowią podstawę do oceny spełnienia wymagania stałości wykonywania pracy w szczególnych warunkach, muszą uwzględniać specyfikę zatrudnienia. Powinny być konkretne co do rzeczywistego zakresu obowiązków pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2015 r., I UK 509/14).

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 13 stycznia 2017 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w badanych 3 okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadczenia pracy, świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych). Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków A. R. i J. W. – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie wykonywał w warunkach szczególnych właśnie oraz tylko i wyłącznie w/w pracy. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródło dowodowe dla Sądu, ponieważ pracowali w w/w zakładach pracy równoległe do ubezpieczonego: A. R. jako monter konstrukcji metalowych, pracujący z wnioskodawcą w jednej brygadzie, zaś J. W. jako cieśla, monter konstrukcji metalowych, wieloletni brygadzista wnioskodawcy.

Świadkowie ci w sposób zbieżny i dla Sądu wiarygodny opisywali rodzaj i dokładne zadania, jakie wnioskodawca wykonywał w spornym okresie – nadto w ocenie Sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim częstą styczność. W sposób całkowicie analogiczny świadkowie opisywali stanowiska pracy ubezpieczonego oraz wykonywane przez niego prace – której to pracy znali specyfikę, zakresy obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia.

Jak zatem ustalił Sąd Okręgowy na podstawie zeznań wnioskodawcy, świadków oraz zgromadzonej dokumentacji, każdy z omawianych zakładów pracy zajmował się budownictwem mieszkalnym – budował domy, przedszkola, bloki mieszkalne. Jako cieśla wnioskodawca zajmował się zakładaniem szalunków w budynku oraz pracami na dachu. Czas potrzebny na założenie szalunku w fundamencie lub ławie fundamentowej był zależny od długości budynku. Budynki budowano 3-, 4- i 10-piętrowe. Po wykonaniu szalunku był on zalewany betonem. Po ukończeniu wykonywania szalunków, wnioskodawca wykonywał na wysokości na budowie prace monterskie – stawiając ściany, murując je i wykonując zbrojenia stropów kolejnych kondygnacji budynków. Całość prac odbywała się ręcznie.

Jak wynika z przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego, do wykonywania pracy konieczne były badania lekarskie, dopuszczające do pracy na wysokości (co podkreślał świadek R.). Pracownicy zaś, mając na uwadze charakter wykonywanej pracy, do wynagrodzenia otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych.

Ponadto Sąd miał także na uwadze, iż na fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych wskazuje treść świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 22 i 30 kwietnia 1996 r. (k. 7-8 akt rentowych), wskazujących spójnie i konsekwentnie na wykaz A dział V pozycję 5 punkty 2 i 3 zarządzenia resortowego, a więc prace monterów konstrukcji żelbetowych i prefabrykowanych na wysokości oraz prace cieśli wykonujących prace na wysokości – i co w ocenie Sądu odpowiada rodzajowi pracy faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego w spornym okresie.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony M. K. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r., P 11/07, powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o przede wszystkim zeznania świadków i ubezpieczonego, wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 05 stycznia 2017 r. i przyznał ubezpieczonemu M. K. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 13 stycznia 2017 r. (tj. od daty ukończenia wieku 60 lat jako daty spełnienia ostatniej przesłanki). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 16 grudnia 2016 r. (k. 1 akt rentowych), oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, równocześnie stwierdził brak odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego – a więc przede wszystkim treść zeznań przesłuchanych osób – pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Bożenna Zalewska